

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1719200838
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1719200838.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951 so sídlom v Žiline, Hodžova 11, proti žalovanému: A. P., K.. XX.X.XXXX, I. O. V., W. XXXX/X, štátny občan SR, o zaplatenie 8 055,24 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 29.10.2019, č.k. 4 Csp/32/2019-74, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti potvrdzuje.

Žalovanému sa proti žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8 109,63 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 22.6.2019 do zaplatenia, na účet žalobcu H. W. XXXX XXXX XXXX XXXX, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal plný nárok na náhradu trov konania, o ktorej výške nároku rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Zamietajúci a prisudzujúci výrok vo veci samej právne odôvodnil § 52 ods. 1,2,3,4, § 54 ods. 1,2, § 488, § 517 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“), § 2 ods.1, § 9 ods.1,2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej „zákon č. 129/2010 Z.z.“), 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej „Obchodný zákonník“), čl. 2 ods.1,2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“), keď mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu (bankou) a žalovaným, ako dlžníkom, v súvislosti s čerpaním a splácaním úveru na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX zo dňa 19.11.2015, predstavuje zmluvu o úvere, uzavretú zmluvnými stranami v zmysle § 497 a nasl. Obch. zák. Medzi zmluvnými stranami tak vznikol dvojstranný záväzkovo-právny vzťah, podľa ktorého právnenému predchodcovi žalobcu vznikla povinnosť poskytnúť žalovanému úver a žalovanému vznikla povinnosť vrátiť ho v mesačných splátkach podľa dohodnutých podmienok v úverovej zmluve, do 20.10.2022. Z dôvodu neplnenia dohodnutých podmienok žalovaným zo strany žalobcu, ako veriteľa, došlo k mimoriadnemu zosplateniu celého dlhu podľa § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ku dňu 13.2.2018, vyčísleného výškou 8 117,05 eur (v oznámení zo dňa 13.2.2018); podľa obsahu žaloby vo výške 8 109,63 eur (dlžná istina 8 055,24 eur a dlžné zmluvné úroky 54,39 eur). Žalovaný poskytnutie úveru a jeho čiastočné splatenie tak, ako to skutkovo vymedzil žalobca v žalobe nepoprel, žalobcom bol tento nárok dostatočne preukázaný, preto súd prvej inštancie žalovaného na zaplatenie požadovanej sumy istiny 8 109,63 eur aj zaviazal. Zároveň zaviazal žalovaného aj na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania so splnením dlhu v zmysle cit. § 517 Občianskeho zákonníka vo výške 5% ročne, do ktorého omeškania sa žalovaný dostal až dňom,

nasledujúcim po doručení žaloby v tomto konaní (§ 563 Občianskeho zákonníka, R 27/1977), t.j. dňom 22.6.2019, keď nebola žalobcom preukázaná dohoda o splatnosti už zosplatneného úveru, ani doručenie výzvy na splnenie dlhu (oznámenia zo dňa 13.2.2018) žalovanému, ako kvalifikovanej výzvy veriteľa dlžníkovi na splnenie dlhu. V časti o zaplatenie zákonných úrokov z omeškania od 14.2.2018 do 21.6.2019 súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú, nemajúcu oporu vo vykonanom dokazovaní, zamietol.

3. V časti žaloby o zaplatenie zmluvných úrokov z úveru za obdobie po predčasnom (mimoriadnom zosplatnení úveru), t.j. úroku vo výške 8,29 % ročne z nezaplatennej istiny 8 055,24 eur od 14.2.2018 do zaplatenia žalobu ako nedôvodnú, v rozpore s časom sa vyvíjajúcou súdnou praxou, vrátane súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, zamietol.

V prejednávanej veci išlo totiž o plnenie zo spotrebiteľského úveru, preto žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia už nepatrí. Súd prvej inštancie vychádzal z uznesenia ÚS SR IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.9.2012, ako najvyššej súdnej inštancie Slovenskej republiky, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998, 4 Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi zmluvného vzťahu zo spotrebiteľskej zmluvy. Konštatoval, že ÚS SR v citovanom ustanovení nekonštatuje, že by namietané rozhodnutie bolo možné považovať za svojvoľné, alebo zjavne neodôvodnené, resp. že by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu (v tomto prípade veriteľa). Pre úplnosť dodal, že podľa najnovšieho zjednocujúceho Stanoviska Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave k otázke platenia zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení spotrebiteľského úveru č. X/XXXX: „V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi“ (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 56/2018 zo dňa 28. 2018).

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1,2 C.s.p. prihládajúc na to, že žalobca bol vo veci samej úspešný v celom rozsahu istiny. Neúspech mal len v časti nevyčísleného príslušenstva, pre ktoré platí: „Pre pomerne rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, ak príslušenstvo (úrok z omeškania) navrhovateľ nevyčísľil vo svojej žalobe“ (uznesenie NS SR 6Obo 243/2007 zo dňa 27.11.2008).

5. Proti zamietajúcemu výroku rozsudku v časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 8,29 % ročne z nezaplatennej istiny 8 055,24 eur od 14.2.2018 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca odôvodňujúc ho tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Mal za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na ust. § 497, 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona, ako aj na ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodiť, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchyľne. Obsahom záväzku dlžníka nie je len vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj zmluvné úroky, ktoré nemožno stotožňovať so zákonnými úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Výklad prezentovaný súdom v napadnutom rozhodnutí by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvyhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania . Reštriktívne ustanovenia vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje

žiaden právny predpis a ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak urobil. Odvolateľ v podanom odvolaní odkázal na aktuálnu rozhodovaciu prax v danom smere (napr. na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.1.2017, rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2017, č.k. 43 Co/23/2017-92, zo dňa 27.2.2018, č.k. 43Co/28/2017-94, zo dňa 31.5.2018 sp.zn. 43 Co/7/2018, rozhodnutia Krajského súdu v Nitre zo dňa 7.12.2017, č.k. 8Co/193/2017-88, zo dňa 19.6.2018, sp.zn.12 Co/116/2017, zo dňa 30.11.2017, č.k. 7 Co/366/2017-84, zo dňa 11.12.2018, sp.zn. 12 Co/4/2018, zo dňa 31.5.2018, č.k. 7 Co/326/2017-84, zo dňa 25.10.2018, sp.zn. 12 Co/70/2018, rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.2.2018, sp.zn. 5 Co/297/2017, zo dňa 15.2.2018, sp.zn. 5 Co/311/2017, zo dňa 13.2.2018, sp.zn. 5 Co/250/2017, zo dňa 22.3.2018, sp.zn. 5 Co/372/2017, zo dňa 27.3.2018, sp.zn. 5 Co/414/2017, rozhodnutia Krajského súdu Prešov zo dňa 29.1.2019, sp.zn. 14Co/22/2018, zo dňa 15.1.2019, sp.zn. 14 Co/29/2018, zo dňa 31.1.2019, sp.zn. 25 Co/71/2018, rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.3.2018, č.k. 8 Co/138/2017-83 a zo dňa 29.5.2018, sp.zn. 3Co/108/2017, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Obo/143/98, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 21.8.2014, č.k. 33 Cdo 212/2014). Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení s poukazom na § 502 ods.1,2, § 497, § 499 Obchodného zákonníka. V odvolaní napokon uviedol, že Ústavný súd SR sa v uznesení sp.zn. IV. ÚS 476/2012 nielenže nevyjadril k meritu dovolania, ale tak ani nemohol urobiť.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. (t.j. v zamietajúcom výroku v časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol uplatnený úrok vo výške 8,29 % ročne z nezaplatenej istiny 8 055,24 eur od 14.2.2018 do zaplatenia), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je vo vzťahu k tejto časti zamietajúceho výroku rozhodnutia dôvodné, pretože súd prvej inštancie pri posudzovaní žaloby v časti o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi úrok po zosplatnení úveru náležite zistil skutkový stav v zmysle § 215 ods. 1 C.s.p., vec posúdil správne po právnej stránke a rozhodnutie v tejto časti i náležitým spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

8. Ako prvoradé konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať, aj keď tieto neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

9. Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie vo vzťahu k zamietajúceму výroku rozhodnutia v rozsahu napadnutom odvolaním, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti má podklad v zistenom skutkovom stave. Na základe uvedeného sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie vzťahujúcimi sa k výroku, ktorým žalobu v časti o zaplatenie úroku vo výške 8,29 % ročne z nezaplatenej istiny 8 055,24 eur od 14.2.2018 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľa.

10. V posudzovanej veci nie je sporné, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 626929 uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu (Sberbank Slovensko, a.s.) a žalovaným dňa 19.11.2015 má charakter spotrebiteľskej zmluvy. Riadny (zmluvný) úrok predstavuje cenu peňazí, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi na základe zmluvy o úvere. Z ekonomického pohľadu ide o zásadu o kompenzáciu veriteľovi za obetovanú príležitosť, kedy nemohol s istinou úveru nakladať, pretože nebola v jeho dispozícii. Na strane dlžníka ide o cenu za to, že do jeho dispozície mu boli vydané finančné prostriedky, ktoré mohol používať, pričom povinnosť ich vrátiť bola odložená do budúcnosti a prípadne i rozložená na splátky. Riadny úrok veriteľovi patrí až do splatnosti úveru. V prípade, že dlžník poruší zmluvu a sú splnené zákonom a prípadne i zmluvou predpokladané podmienky, má veriteľ právo vyhlásiť predčasnú (alebo tiež mimoriadnu) splatnosť úveru, teda požadovať okamžité vrátenie úveru dlžníkom. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je, že dlžník prichádza o výhodu odloženej splatnosti úveru, resp. o výhodu splátok a veriteľ získava možnosť využiť všetky dostupné právne prostriedky

na to, aby sa domohol dlžnej pohľadávky. Veriteľ tiež získava právo požadovať od dlžníka zákonnú sankciu v podobe úrokov z omeškania z celej dlžnej sumy, nielen z čiastky, s ktorou bol dlžník aktuálne v omeškani; prípadne i iné sankcie vyplývajúce zo zmluvy. Hoci vyhlásením predčasnej splatnosti úveru veriteľ automaticky nedostáva do svojej dispozície dlžnú peňažnú sumu a dlžník ju nestráca, dlžník príde o právny dôvod, pre ktorý môže mať dlžné peňažné prostriedky vo svojej dispozícii. S tým je nevyhnutne spojený aj zánik nároku veriteľa na riadny úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by veriteľovi aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru patril riadny úrok z úveru. Pokiaľ by veriteľ mal naďalej až do zaplatenia dlžnej pohľadávky nárok na riadny úrok a popri tom i úrok z omeškania a prípadne iné sankcie, vznikla by hrubá nerovnováha v právnom postavení dodávateľa (veriteľa) a spotrebiteľa (dlžníka). Veriteľ by mal naďalej všetky oprávnenia zo zmluvy a navyše i právo a možnosť domôcť sa relatívne okamžite splnenia celého záväzku, pričom dlžník by stratil akékoľvek výhody, ktoré mu zmluva o úvere garantovala. Takýto následok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru by bol nielen neprijateľný pre založenie nerovnováhy v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy, ale aj v rozpore s dobrými mravmi.

11. Vo vzťahu k prezentovanému záveru odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012 sp.zn. IV.ÚS 476/2012, ktorý v odôvodnení rozhodnutia poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/98 uviedol, že nie je možné priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, pokiaľ nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Hoci rozhodovacia prax súdov v tomto smere nie je úplne jednotná, odvolací súd sa prikláňa k názoru prezentovanému v označenom rozhodnutí, ktorý korešponduje so záverom prezentovaným súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí a jeho záver považuje za logický, nakoľko v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi zmluvy. Zhodol sa s názorom prezentovaným prvoinštančným súdom, že takýto stav nemôže súd v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nejaké obmedzenie užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

12. Žalobca vo svojom odvolaní svoj nárok na úrok po vyhlásení splatnosti úveru až do momentu zaplatenia dlžnej istiny odôvodňoval poukazom na § 497, § 502 ods.1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka upravujúcich predmet zmluvy o úvere, povinnosť dlžníka platiť z poskytnutých peňažných prostriedkov úroky v dojednanej výške a dobu, za ktorú je dlžník povinný platiť úroky. Podľa v poradí posledného citovaného zákonného ustanovenia je dlžník oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Na základe druhej vety tohto ustanovenia nemožno potvrdiť ani vyvrátiť záver, že dlžník má povinnosť platiť riadne úroky z dlžnej istiny i po zosplatnení úveru. Toto ustanovenie sa vzťahuje iba na situáciu, kedy dlžník splatil poskytnutý úver predo dňom jeho konečnej splatnosti, čo zjavne nie je prípad posudzovanej veci, kedy žalovaná (dlžník) dlžný úver nesplátila. Žalobcova námietka, že Ústavný súd SR sa vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 nezaoberal meritom veci, ktorá bola predmetom konania na všeobecných súdoch, je rovnako nedôvodná. Ústavný súd SR sa po vecnej stránke zaoberá rozhodnutiami všeobecných súdov iba do tej miery, či sú z ústavnoprávneho hľadiska udržateľné, teda či nimi nedošlo k takému excesu, ktorý by mal za následok porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR. Skutočnosť, že Ústavný súd SR sa podrobne nezaoberal meritom veci, nijako neznižuje význam jeho záveru o ústavnej udržateľnosti posudzovaných rozhodnutí všeobecných súdov. Rovnako je bezpredmetné využívať ako výkladovú pomôcku návrhy zákonov, ktoré neboli schválené Národnou radou SR. Najvyšší súd ČR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 33 Cdo 212/2014 zo dňa 21.8.2014 citovanom žalobcom síce konštatoval, že úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky stranami dojednané úroky, avšak ani tento názor nie je spôsobilý vyvrátiť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním.

13. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazuje na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, podľa ktorých má veriteľ v prípade omeškania popri úrokoch z omeškania právo i na dohodnuté úroky z úveru, pričom tieto možno požadovať súbežne s úrokmi z omeškania aj po splatnosti celého úveru, odvolací súd zdôrazňuje, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo

rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané iným senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiaduca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky nepristupujú úplne identicky, resp. úplne odlišne. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva (tak ako to už urobil súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí) odvolateľovi do pozornosti, že Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave na svojom rokovaní dňa 1.3.2019 v zmysle § 17 ods. 3 písm. a/ zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov prijalo práve vzhľadom na výkladové rozdiely v právoplatných rozhodnutiach senátov 3 Co, 4 Co, 5Co, 6Co, 7Co, 8Co, 9Co, 15Co, 16Co k otázke platenia zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení spotrebiteľského úveru Stanovisko č. 1/2019, podľa ktorého „v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.“

14. S poukazom na uvedené sa odvolací súd zhoduje s názorom odvolateľa len v tom, že úroky z omeškania a zmluvné úroky sú dva rozdielne inštitúty, ktoré majú svoje vlastné, vzájomne nezastupiteľné funkcie. Uvedené však nijako nespochybňuje zánik nároku veriteľa na zmluvné úroky po zosplatnení úveru, nakoľko stále platí, že sankcionovanie dlžníka úrokmi z omeškania (a prípadne aj inými poplatkami) spolu s pretrvávaním jeho povinnosti platiť zmluvné úroky by spôsobilo hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ žalobca poukazyval na komentár k Obchodnému zákonníku, názory tam uvedené boli aktuálnou rozhodovacou činnosťou súdov už prekonané v smere uvedenom vyššie. Možno teda zhrnúť, že odvolacia argumentácia žalobcu nebola spôsobilá spochybníť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol žalobu o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 8,29 % ročne z nezaplatenej istiny 8 055,24 eur od 14.2.2018 do zaplatenia (t.j. za obdobie po zosplatnení úveru).

15. K odvolacej námietke žalobcu o tom, že rozhodnutie v napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci, s odvolaním sa na obsah odôvodnenia uvedeného v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, nemohol odvolací súd vo vzťahu k zamietnutému nároku žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku po zosplatnení úveru, priznať tejto námietke úspech.

16. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku podľa § 387 ods. 2 C.s.p ako vecne a právne správne potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. zohľadňujúc plný úspech žalovaného v odvolacom konaní a skutočnosť, že vznik trov odvolacieho konania na jeho strane z obsahu spisu nevyplýva.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).